№ 2: Репресивни закони, издадени след 9 септември 1944 г.

Наредба-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея

(Обн., ДВ, бр. 219 от 6.10.1944 г., изм., бр. 261 от 1944 г., бр. 9 от 12.01. 1945 г.)

Чл. 1. Учредява се Народен съд за съдене извършилите престъпни деяния, предвидени в този закон:

а) министри от правителствата през времето от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г.;

б) народни представители от XXV Обикновено народно събрание и

в) други граждански или военни лица.

Чл. 2. Наказват се с временен или доживотен строг тъмничен затвор или със смърт и глоба до пет милиона лева:

1. лицата, които след 1 януари 1941 г., са изложили сигурността на държавата или са поставили народните интереси в опасност, било като са сключили международни договори с воюващи държави, било като са взели решение да обявят война и да водят война;

2. ръководните лица, които след 22 юни 1941 г., са заповядали действия, нарушаващи обявения неутралитет към Съюза на съветските социалистически републики и с това са отегчили международното положение на България;

3. ръководните лица, които, във връзка с обявяването и воденето на войната с Англия и Североамериканските съединени щати, не са изпълнили своето служебно задължение, като не са взели надлежни и своевременни мерки за предпазване на народа и държавата от морално и материално увреждане;

4. (предишна т. 5 – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) лицата, които след 1 януари 1941 г., в старите предели на страната, в Македония, Тракия или другаде, са използували своите връзки с властта, или с воюващите държави, или служебното си положение, за да набавят за себе си или за другиго противозаконна имотна облага;

5. (предишна т. 6 – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) лицата, които са били в служба на Германия или на съюзниците ѝ и при нейното упражняване дейно и съществено са допринесли за провеждането политиката на тия държави във вреда на интересите на българския народ;

6. (предишна т. 7 – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) лицата, които през същото време са изпращали наши войски в Югославия и Гърция, за да преследват народоосвободителните войски на тези страни, както и ония ръководни военни лица, които със своите действия или бездействия, са станали причина да се поставят в опасност нашите войски;

7. (предишна т. 8 – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) лицата, които, в страната или извън нея, във връзка с водената след 1 януари 1941 г. от правителствата външна или вътрешна политика, са заповядали, поощрили или извършили убийства, тежки телесни повреди, палежи, грабежи, обири и изтезания;

8. (предишна т. 9 – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) лицата, които доброволно са служили и предавали на полицията, жандармерията и войската такива сведения, които са се отнасяли до безопасността или важни интереси на партизаните или другите борци за народните свободи;

9. (предишна т. 10 – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) следователи, прокурори и съдии, които при предварителното или съдебно дирене или с издадените присъди са проявили явно пристрастие и грубо престараване, с цел да подкрепят провеждания над народа терор, безправие и насилие;

10. (предишна т. 4, доп. – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) лицата, които, в страната или извън нея, от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г., със своите действия, писания, слово или по друг начин са допринесли дейно и съществено за извършването или провеждането на горните деяния, както и за гоненията срещу евреите.

Чл. 3. Лицата, които са укрили или спомогнали да избегне лице, за което са знаели или по обстоятелствата е трябвало да предполагат, че е извършило някое от престъпленията по този закон, се наказват от общите съдилища със строг тъмничен затвор от пет до петнадесет години; изключват се от наказателната отговорност съпруг, съпруга, възходящи, низходящи, брат и сестра.

Чл. 4. Виновните за извършване на престъпления по този закон се лишават от правата по чл. 30 от Наказателния закон временно или завинаги.

Съдът присъжда в полза на държавното съкровище целия имот на осъдения или част от него.

Смъртта на лице, извършило деяние по този закон, настъпила преди или след възбуждане на обвинението срещу него, не пречи да се започне или привърши преследването и да се издаде присъда, съгласно предшествуващата алинея.

Чл. 5. Министерският съвет, по доклад на министъра на правосъдието, назначава един главен народен обвинител и нужното число обвинители.

Главният народен обвинител и обвинителите, с възможно най-голяма бързина, събират обвинителния материал, възбуждат обвинението, определят мярката за неотклонение, изготвят обвинителния акт и поддържат обвинението пред съда.

Чл. 6. Народният съд се състои: а) от народни съдии – пълнолетни български поданици от двата пола, избрани от областните комитети на Отечествения фронт; б) от назначени съдии от министъра на правосъдието измежду съдиите и адвокатите в страната.

(Ал. 2, доп. – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) Всеки областен комитет на Отечествения фронт избира тридесет народни съдии измежду най-добрите граждани от градове и села. В случай че в някоя област, в зависимост от числото на привлечените към отговорност лица, образуваните състави се окажат недостатъчни, министърът на правосъдието може да поиска от съответния областен комитет на Отечествения фронт да избере допълнително народни съдии.

Чл. 7. Разпределението на съставите на Народния съд става от министъра на правосъдието, със спазване на следните правила:

а) (изм. – ДВ, бр. 261 от 1944 г.) образува се един или повече състави от по тринадесет члена за съдене на регентите, министрите, народните представители, дворцовите съветници и висшите духовни и военни лица; четири от съдиите са от назначените, а останалите – от посочените от областните комитети. Тези състави заседават в София. Старшият от назначените съдии е председател на състава;

б) за всяка област се образуват състави, според числеността на подсъдимите, състоящи се от един назначен съдия – за председател, и четири, посочени от съответния областен комитет. Тези състави заседават в областните центрове, или, когато министърът на правосъдието намери това за целесъобразно – в някой от околийските центрове на областта;

в) в случай, че някой от назначените съдии бъде възпрепятствуван да участвува в съда, той се замества от друг от министъра на правосъдието.

Чл. 8. Обвинителният акт се изпраща на съответния съд, който връчва преписи на подсъдимите. Последните могат да направят своите възражения и да посочат доказателствата си в седемдневен срок от получаване на преписа.

Народният обвинител изисква обвиняемите военни лица чрез военния министър.

Чл. 9. Съдът в най-кратък срок насрочва разглеждането на делото. Съдебното дирене се извършва от съда свободно, по разум и съвест.

За отсъствуващите подсъдими делото се разглежда неприсъствено.

Всеки подсъдим има право най-много на двама защитници.

(Ал. 4, изм. – ДВ, бр. 9 от 1945 г.) Съдът е длъжен да свърши заведените пред него дела най-късно до 31 март 1945 г..

Чл. 10. След приключване съдебното дирене, изслушване на обвинението, защитата и последната дума на подсъдимите, съдът постановява мотивирана присъда, неподлежаща на обжалване и одобрение. Присъдите се изпълняват неотложно от прокурорите при областните съдилища.

Чл. 11. Народният обвинител разпорежда за налагане възбрана и запори върху имотите на привлечените под отговорност лица.

Чл. 12. Наследниците на лицата, които се визират в чл. 4, ал. 3 от настоящия закон, са длъжни да декларират пред народния обвинител имуществата на починалия в петнадесетдневен срок от поканата.

Трети лица, които притежават на свое име и държат на каквото и да е основание имущества на привлечени под отговорност по този закон лица, са длъжни да ги декларират пред народния обвинител в седемдневен срок от обнародването в „Държавен вестник" на съобщението за това.

Чл. 13. Който не изпълни задължението по предходния член и даде непълни или неверни данни се наказва от общите съдилища със строг тъмничен затвор и глоба до един милион лева. Укритите имущества се конфискуват.

Чл. 14. Всички отчуждения и учредявания на вещни права върху имуществата на осъдените по този закон лица, извършени след 1 юни 1944 г., са нищожни по право спрямо държавата.

Чл. 15. До доказване на противното, считат се собственост на обвиняемия прехвърлените имоти след 1 януари 1941 г. върху съпруга, възходящи и низходящи сродници, братя, сестри или низходящи от тях. Същото се отнася до имотите, придобити след същата дата от съпругата и малолетните низходящи, освен придобитите по наследство.

Чл. 16. Настоящият наредба-закон влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник".

Цитирано по **Библиотека „Омда":** www.omda.bg/public/arhiv/ *09_09_1944/naredba_zakon_za_**narodniya**_sad.htm*

Заб. През 1996 г. Върховният съд на Република България отменя част от присъдите на Народния съд с мотив липса на доказателства.

Решение № 172 на Върховния съд е прието на 26 август 1996 г. С него се отменят присъдите с мотив липса на доказателства, издадени от първи състав на Народния съд на редица министри, депутати, царски съветници и военни лица. Подсъдими по процеса са общо 51 души.

С Решение № 243 на Върховния съд, прието на същата дата, се отменят присъдите с мотив липса на доказателства, издадени от втори състав на Народния съд на депутатите от 25-о народно събрание. Втори състав на Народния съд осъжда общо 67 народни представители и 10 бивши министри. Обвиняеми по процеса са общо 134 души. Двете решения отменят присъдите на министрите от 56 до 60 правителство на България, царските съветници, депутатите от 25-о ОНС, както и на военни лица.

В Решение 4/1998 г., опирайки се на прежната си практика, Конституционният съд приема, че Народният „не е съдът, съществуващ и действащ към онзи момент като част от правосъдната система на държава-

та [..., а] е един извънреден съд с определени по време правомощия [...]. От гледна точка на сега действащата конституция така издадените присъди не могат да се окачествят като съдебни актове". Поради това е допустима реституция по силата на закона (ex lege) без проверка на присъдите.

С приемането от 41-вото Народно събрание на законопроекта за изменение и допълнение на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица, внесен от народния представител Лъчезар Тошев (обн. ДВ. бр. 62 от 10 август 2010 г.) се реабилитираха осъдените от трети върховен състав на Народния съд участници в комисиите за разследване на убийствата на полски офицери в Катин и Виница.

Несправедливите присъди на Народния съд са изброени сред престъпленията на комунистическия режим в приетия през 2000 г. специален Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. Несправедливи или не, присъдите на Народния съд все още не са отменени с изключение на осъдените по първи, втори и трети състав.

Наредба-закон за трудововъзпитателните общежития за политически опасните лица 20 декември 1944 г.

Чл. 1. Лица, опасни за държавния ред и сигурност, могат да бъдат принудително настанявани в особени трудововъзпитателни общежития, обзаведени при някои държавни стопанства или предприятия, или в определени селища и поставени под надзора на Народната милиция.

Чл. 2. Настаняването става с мотивирана заповед на министъра на вътрешните работи, по доклад на директора на милицията след проведено дознание.

Чл. 3. Срокът за престояването в местата, указани в чл. 1 от настоящия закон, не надминава шест месеца, освен ако бъде подновен с нова мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи.

Чл. 4. Особен правилник ще се изработи за реда и устройството на тия трудововъзпитателните общежития, а също и за реда в държавните стопанства, предприятия и в селищата, в които са настанени лицата по чл. 1 от настоящия закон.

По „Държавен вестник", № 15, 20 януари 1945 г.

Наредба-закон за защита на народната власт 26 януари 1945 г.

Чл. 1. Който в страната или в чужбина образува или ръководи организация с фашистка идеология, която си поставя за цел събарянето, подравянето или отслабването властта на Отечествения фронт, се наказва с доживотен строг тъмничен затвор или смърт. Членове на подобни организации се наказват със строг тъмничен затвор не по-малко от 5 години.

Чл. 2. Който разрушава военни материали, инсталации, цистерни, железопътни, пощенски, телеграфни, телефонни и минни съоръжения, водни или очистителни инсталации, държавни или обществени сгради и др. подобни, както и онзи, който унищожава или разграбва обществени хранителни припаси и други материали, се наказва с доживотен строг тъмничен затвор, а в тежки случаи – със смърт.

Чл. 3. Който извърши опит за преврат или извърши бунт, метеж, терористически актове и други подобни общоопасни престъпления с посочената в чл. 1 цел, се наказва със строг тъмничен затвор или смърт, а ръководителите и организаторите – със смърт.

Чл. 4. Който напусне местожителството си и влезе или се зачисли в група, съставена и въоръжена с цел да извърши престъпление по настоящата наредба-закон, се наказва с доживотен строг тъмничен затвор или със смърт.

Чл. 5. Който в страната или в чужбина устно, писмено, с печатни произведения, чрез радио или по какъвто и да било начин предава, възхвалява или одобрява извършването на деяния, посочени в тази наредба-закон, расова ненавист или неподчинение в народната войска или милиция, се наказва със строг тъмничен затвор.

Чл. 6. Който предприеме каквито и да било действия с цел да намали боевата способност и борческия дух на българската войска или да я отклони от нейната задача, се наказва с временен или доживотен строг тъмничен затвор.

Чл. 7. Който разпространява неверни слухове и съобщения от естество да подкопаят авторитета на военното началство и да отслабят дисциплината във войската или пък да внесат смут и колебание в редовете ѝ, се наказва със строг тъмничен затвор до пет години.

Бъде ли това извършено по непредпазливост, наказанието е тъмничен затвор до една година.

Ако това бъде извършено във време на война: в първия случай наказанието е строг тъмничен затвор не по-малко от пет години, а във втория – строг тъмничен затвор до три години.

Чл. 8. Който подпомага по какъвто и да е начин организации по чл. 1 или лице, извършило деяние по тази наредба-закон, или им дава убежище, доставя, крие или превозва оръжие, материали, пари и др., се наказва със строг тъмничен затвор.

Изключват се от отговорност низходящите, възходящите, съпрузите, братята и сестрите, извършили укривателство.

Чл. 9. Който лиши от живот военнослужещ, милиционер или милитаризиран в българската народна войска или милиция или такива лица на съюзна или приятелска държава при или по повод изпълнение на служебния им дълг, се наказва с доживотен строг тъмничен затвор или със смърт.

За тежка телесна повреда на същите лица и при същите условия наказанието е строг тъмничен затвор не по-малко от пет години, а в тежки случаи – доживотен строг тъмничен затвор.

Чл. 10. Собственик на стопанско предприятие, стопански деятел, чиновник, служещ или работник, който с цел да разстрои стопанството или продоволствието на страната, да внесе смут в обществото или да създаде спънки на публичната власт, не изпълнява изцяло или отчасти наложени наряди и задачи, укрива, повреждa или унищожава материали, стоки или машинни съоръжения, се наказва за саботаж със строг тъмничен затвор, а при тежки случаи – с доживотен строг тъмничен затвор или смърт.

Чл. 11. Член на организация, който самоволно се предаде на властта и разкрие организацията или съобщи за нея важни сведения, преди да е извършено от нея или от него престъпление по този закон, се освобождава от отговорност; а в случай, че организацията или той самият вече са влезли в действия, се наказва със съответното наказание по този закон при крайно смекчаващи вината обстоятелства.

Чл. 12. Онзи, който знае, че се приготовлява или че е извършено някое от посочените в тази наредба-закон престъпни деяния, и не съобщи за това на властта, се наказва с тъмничен затвор.

Чл. 13. Конфискуват се печатниците, които печатат произведения, забранени от настоящата наредба-закон.

Собствениците на горните печатници се наказват с тъмничен затвор или строг тъмничен затвор, а ако деянието е извършено по непредпазливост – с глоба до 300 000 лева.

Чл. 14. Който се числи като член на забранена от тази наредба-закон организация, съдействува или изповядва фашистки разбирания и идеи, не може да вземе никаква държавна, държавно-автономна или обществена служба.

Чл. 15. Длъжностно лице, което заповядва или извършва нещо, което в реда на своята служба не е имало право да направи, и с това е причинило другиму каквато и да било вреда, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва със строг тъмничен затвор до пет години.

Чл. 16. Осъдените по настоящата наредба-закон се лишават от граждански и политически права по чл. 30 от Наказателния закон за срок, определен от съда.

Съдът може да наложи глоба до 500 000 лева.

Вещите, предназначени за извършване на кое и да е престъпление по настоящата наредба-закон, както и онези, които са служили при извършването на същото, се отнемат в полза на държавата.

Чл. 17. Делата на този закон се разглеждат по реда на глава II, книга VI от Закона за наказателното съдопроизводство.

Чл. 18. Настоящата наредба-закон влиза в сила от деня на нейното публикуване в „Държавен вестник".

По: *Българската държавност в актове и документи.* С., 1981.

Текстове от Наказателния кодекс, по които най-често са обвинявани политическите противници на комунистическия режим

Чл. 96 (Глава Престъпления срещу Народна република България, Раздел Измяна)

(1) Който с цел да подрони или отслаби властта в Народната република или да ѝ създаде затруднения лиши от живот държавен или обществен деятел, се наказва с лишаване от свобода двадесет години или смърт.

(2) Който със същата цел причини тежка телесна повреда на такова лице, се наказва с лишаване от свобода от пет до петнадесет години.

(3) Който с целта по ал. 1 чрез палеж, взрив, наводнение или друго общоопасно деяние причини смърт на едно или повече лица, се наказва с лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години или смърт.

Заб. По този член са осъдени много от съпротивляващите се на насилственото преименуване помаци през 70-те и турци през 80-те години. Ал. 1 е допълнена, а ал. 3 е приета през 1985 г., по време на „Възродителния процес".

Чл. 104 (Раздел Предателство и шпионство)

(1) Който издаде или събира с цел да издаде на чужда държава или на чужда организация сведения, съставляващи държавна тайна, се наказва за шпионство с лишаване от свобода от десет до двадесет години или със смърт.

(2) Ако деецът доброволно разкрие пред органите на властта извършеното престъпление, наказва се при смекчаващи обстоятелства.

(3) Държавна тайна са факти, сведения и предмети от военно, политическо, стопанско или друго естество, узнаването на които от друга държава или чужда организация може да увреди интересите на Народната република и особено нейната безопасност. Списъкът на фактите, сведенията и предметите, които съставляват държавна тайна, се утвърждава от Министерския съвет.

Заб. Предимно по този член са осъждани обвинените в шпионаж. Много от осъдените по този член за разгласяване на информация, която не е представлявала никаква тайна и е била публична, са реабилитирани след 1990 г. Често пъти обвинените по чл. 108 за критични изказвания са били обвинявани и по чл. 104, ако са ги направили пред чужденци. Ал. 3 е изменена през 1975 г.

Чл. 108 (Раздел Противодържавна агитация и пропаганда)

(1) Който с цел да отслаби властта в Народната република или да ѝ създаде затруднения проповядва фашистка или друга антидемократична идеология, възхвалява извършването на престъпления против Народната република или явно подбужда към такива престъпления, разпространява клеветнически твърдения, засягащи държавния или обществения строй, или разпространява литература с такова съдържание, се наказва с лишаване от свобода до пет години.

(2) Наказанието по предходната алинея се налага и на онзи, който по какъвто и да е начин опетни герба, знамето или химна на Народната република.

Заб. По този член са осъждани хора за критични и подигравателни изказвания срещу режима и негови функционери, за разказване на вицове, писане на позиви и лозунги, за разобличаване на престъпления на хора от държавния апарат, за разпространяване или притежаване на забранена дисидентска, философска, политическа или религиозна литература. Към обвинението по този член често се е добавяло и обвинение по чл. 113, ако критиката е била насочена и срещу Съветския съюз. Ал. 2 е приета през 1985 г., по време на „Възродителния процес".

Чл. 109 (Раздел Други престъпления)

(1) Който образува или ръководи организация или група, която си поставя за цел да извърши престъпления против Народната република, се наказва с лишаване от свобода от три до дванадесет години, но не повече от наказанието, предвидено за съответното престъпление.

(2) Който членува в такава организация или група, се наказва с лишаване от свобода до десет години, но не повече от наказанието, предвидено за съответното престъпление.

(3) Ако организацията или групата е създадена или действува по указание или със съдействието на чужда държава или чужда организация, наказанието по ал. 1 е лишаване от свобода от десет до петнадесет години, а по ал. 2 – лишаване от свобода от три до дванадесет години.

(4) Не се наказва участник в организацията или групата, който доброволно се предаде на властта и разкрие организацията или групата, преди да е извършено от нея или от него друго престъпление.

Ал. 3 е изменена през 1975 г.

Чл. 113 (Раздел Престъпления против друга държава на трудещите се)
Наказанията, предвидени за престъпленията по тази глава, се налагат и на онзи, който извърши някое от тези престъпления против друга държава на трудещите се или против военна сила, която действа задружно с българската.

Заб. Текстът визира СССР и останалите страни от съветския лагер. Допълнителните разпоредби дават право на съда да постанови по престъпленията по глава „Престъпления срещу Народна република България" и задължително заселване и конфискация на имуществото.

Чл. 273 (Раздел Престъпления против реда на управлението)
Който съзнателно разгласи неверни твърдения, които са от естество да създадат недоверие към властта или нейните мероприятия или да внесат смут в обществото, или извърши друго деяние, за което знае, че може да доведе до такива последици, се наказва с лишаване от свобода до две години или с поправителен труд, като съдът може да постанови и задължително заселване.

Заб. Чл. 273 е приет през 1968 г., допълван е през 1982 и 1985 г., отменен е на 17 ноември 1989 г. По този член са осъждани хора, изпращали протестни писма, разпространявали лозунги, листовки, дисидентска и забранена литература, писали протестни надписи.

Чл. 279 (Раздел Престъпления против реда на управлението)
(1) Който влезе или излезе през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта или макар с разрешение, но не през определените за това места, се наказва с лишаване от свобода до пет години и с глоба до три хиляди лева. Съдът може да постанови и задължително заселване.
(2) Ако деянието по ал. 1 е извършено повторно, наказанието е лишаване от свобода от една до шест години и глоба до пет хиляди лева. Съдът може да постанови и задължително заселване.
(3) В случаите по предходните алинеи съдът вместо глоба може да наложи конфискация на част или на цялото имущество на виновния.
(4) Приготовление към престъпление по ал. 1 и 2 се наказва с лишаване от свобода до две години или с поправителен труд.
(5) Не се наказва онзи, който влезе в страната, за да се ползува от правото на убежище съгласно Конституцията.
Заб. Чл. 279 е допълван през 1982 г. По него са осъждани заловените или върнатите бегълци през границата. Към обвинението по този член обикновено

се е добавяло и обвинение по чл. 108 и чл. 104 за по-голяма политическа тежест на престъплението.

От сайта Декомунизация включително коментарите под текста.

Бележки
Приложение №2

Решение №172 и Решение №243 – Държавна агенция Архиви, I състав на Народния съд, Държавна агенция Архиви, Втори върховен състав на Народния съд, Статия в „24 часа" *Съд за министри? Нищо по-лесно в BG историята*, 29 юли 2012 г., *Ташо Ташев (1999)*, Памет: Годишнина от „Народния съд" – най-масовото убийство на български офицери, https://edinzavet.wordpress.com/2014/02/01/narsud1945/

№ 3: Съвременно законодателство: НПК на Р България

Чл. 95. (Изм. – ДВ, бр. 50 от 1995 г., изм. – ДВ, бр. 153 от 1998 г.) Който с цел да бъде съборена, подровена или отслабена властта в републиката участва в извършването на опит за преврат за насилствено завземане на властта в центъра или по места, или в бунт, или във въоръжено въстание, се наказва с лишаване от свобода от десет до двадесет години, с доживотен затвор или с доживотен затвор без замяна.

Чл. 96. (Изм. – ДВ, бр. 41 от 1985 г.) (1) (Доп. – ДВ, бр. 50 от 1995 г., изм. – ДВ, бр. 153 от 1998 г.) Който с цел да подрови или отслаби властта в републиката или да ѝ създаде затруднения лиши от живот държавен или обществен деятел, се наказва с лишаване от свобода двадесет години, с доживотен затвор или с доживотен затвор без замяна.

(2) Който със същата цел причини тежка телесна повреда на такова лице, се наказва с лишаване от свобода от пет до петнадесет години.

(3) (Доп. – ДВ, бр. 50 от 1995 г., изм. – ДВ, бр. 153 от 1998 г.) Който с целта по ал. 1 чрез палеж, взрив, наводнение или друго общоопасно деяние причини смърт на едно или повече лица, се наказва с лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, с доживотен затвор или доживотен затвор без замяна.

Чл. 97. (Доп. – ДВ, бр. 50 от 1995 г., изм. – ДВ, бр. 153 от 1998 г.) Който с посочената в предходния член цел извърши общоопасно престъпление по чл. 349 или 350, се наказва с лишаване от свобода от десет до двадесет години, с доживотен затвор или с доживотен затвор без замяна.

Чл. 97а. (Нов – ДВ, бр. 41 от 1985 г.) (1) Който с целта по чл. 96 задържи някого като заложник, чието освобождаване поставя в зависимост от изпълне-